

Słowo wstępne

Dynamiczna zmiana modelu edukacyjnego, która nastąpiła w związku z pandemią COVID-19, skłoniła instytucje oświatowe i nauczycieli do zainwestowania dodatkowego czasu, wysiłku i środków finansowych, by zapewnić ciągłość programu nauczania. Uwydatniła jednocześnie nietrwałość zasobów, traktowanych dotychczas jako gwarancję sukcesu edukacyjnego. Trudności te, oraz związane z nimi obawy, zostały wkrótce wyniesione na inny poziom refleksji, z zaakcentowaniem konieczności skupienia się na umiejętnościach społecznych, kondycji i samopoczuciu uczniów. Pojawiły się także ponowne rozważania na temat aktualnych modeli uczenia się oraz roli nauczyciela.

Potrzeba relacji międzyludzkich i kontaktu z przyrodą ujawniła konieczność odbudowania wartości zapośredniczonych w dużym stopniu przez technologię. Odnowienie i kształtowanie postaw wobec natury i drugiego człowieka to długi proces na drodze transformacji szkoły w organizację uczącą na miarę nowych czasów.

Jak pisze – w jednym z artykułów w bieżącym numerze EBiŚ – prof. Klaudia Węc:

Niepokojący staje się brak zainteresowania budowaniem wspólnej przestrzeni społecznej oraz kulturowej poprzez zastępowanie jej incydentalnymi

praktykami, pozorującymi budowanie tak zwanych relacji interpersonalnych, będących iluzją poprawnej komunikacji. Nie zauważamy, że metaforą edukacji staje się szkoła w chmurze, której egzystencjalny sens określa ucieczka od struktur formalnych pozwalających na zagospodarowanie czasu na edukację w dogodnych dla zainteresowanych warunkach.

Ponieważ naszym celem jest wzmocnienie prospołecznych zachowań uczniów i zwiększenie zaangażowania akademickiego we wszystkich obszarach przedmiotowych i na wszystkich poziomach edukacji, proponujemy lekturę artykułów, ukazujących perspektywę modeli uczenia się poprzez działanie w społecznościach lokalnych, na uniwersytecie i w szkole.

Katarzyna Potyrała